

- 2) innym osobom za zasługi położone w dziedzinie drogowictwa,
- 3) obywatelom państw obcych za zasługi w dziedzinie rozwoju i umacniania współpracy międzynarodowej w zakresie drogowictwa.

§ 3. Odznakę nadaje Minister Komunikacji lub Minister Gospodarki Komunalnej, każdy w swoim zakresie, osobom wymienionym w § 2 pkt 1 i 2, a nadto Minister Komunikacji osobom wymienionym w § 2 pkt 3.

§ 4. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania pracownika na dodatkową karę utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

2. Organ uprawniony do nadania odznaki może pozbawić odznaki, jeżeli:

- 1) nadanie odznaki oparte było na fałszywych danych albo
- 2) osoba wyróżniona odznaką dopuściła się czynu, wskutek którego stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 5. Ministrowie Komunikacji i Gospodarki Komunalnej w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych branżo-

wo związków zawodowych ustalą regulamin odznaki „Przodujący Drogowiec”, określający warunki uzyskiwania odznaki, tryb jej nadawania, wręczania i pozbawiania, wzór odznaki i sposób jej noszenia, jak również wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 6. Pracownicy wyróżnieni odznaką i posiadający wymagane warunki na równi z innymi pracownikami korzystają z pierwszeństwa:

- 1) w przedstawianiu do orderów i odznaczeń,
- 2) w awansie,
- 3) w kierowaniu na kursy zawodowe oraz inne formy szkolenia zawodowego,
- 4) w skierowaniu na wczasy pracownicze.

§ 7. Koszty odznaki i wydatki połączone z jej nadaniem pokrywane będą z budżetu zainteresowanych ministerstw.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji i Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

114

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 6 marca 1969 r.

w sprawie pozarynkowej sprzedaży materiałów budowlanych z puli rynkowej jednostkom gospodarki społecznej i organizacjom społecznym przez placówki społecznej handlu detalicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 ust. 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 24, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odbiorcami pozarynkowymi w rozumieniu zarządzenia są:

- 1) jednostki gospodarki społecznej (jednostki i zakłady budżetowe, przedsiębiorstwa państwowe i ich zjednoczenia, banki państwowe oraz inne państwowe jednostki organizacyjne, spółdzielnie i ich związki, kółka rolnicze i ich związki),
- 2) organizacje społeczne dokonujące zakupów materiałów budowlanych na własne potrzeby i do własnego użytku w związku z prowadzoną działalnością, a nie do odprzedaży.

§ 2. Przez użyte w zarządzeniu określenie:

- 1) „przedsiębiorstwa handlowe” — rozumie się państwowe przedsiębiorstwa handlu detalicznego oraz przedsiębiorstwa spółdzielcze prowadzące handel detaliczny materiałami budowlanymi,
- 2) „placówki handlu detalicznego” — rozumie się sklepy i składki jednostek określonych w pkt 1.

§ 3. 1. Materiały budowlane sprzedawane odbiorcom pozarynkowym przez placówki handlu detalicznego dzielą się na:

- 1) materiały budowlane nie limitowane,
- 2) materiały budowlane limitowane.

2. W razie wyczerpania ustalonego limitu materiałów budowlanych placówka handlu detalicznego nie może dokonywać dalszej sprzedaży odbiorcom pozarynkowym.

3. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania przy sprzedaży niewielkich ilości materiałów budowlanych w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach:

- 1) państwowym gospodarstwom rolnym i innym jednostkom rolnictwa (instytucjom, zakładom doświadczalnym i naukowym prowadzącym działalność w zakresie rolnictwa, ogrodnictwa, sadownictwa itp.) oraz zakładom doświadczalnym i naukowym prowadzącym działalność w zakresie leśnictwa, zaopatrującym się w drobne ilości detaliczne materiałów budowlanych w sieci podległej Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,
- 2) izbom porodowym, izbom chorych, żłobkom, przedszkolom, szkołom, sierocińcom, domom wychowawczym, domom starców oraz innym instytucjom opiekuńczym, rozporządzającym dotacjami z budżetu lub funduszami społecznymi,
- 3) wytwórniom (pracowniom) filmowym, zakupującym materiały budowlane na produkcję rekwizytów, placówkom naukowo-badawczym na cele związane z wykonaniem prototypów oraz z prowadzeniem prac naukowo-badawczych.

§ 4. Odbiorcom pozarynkowym sprzedawane są materiały budowlane w ilościach zwyczajowo nabywanych w detalu. Przez określenie „zwyczajowo nabywanych” rozumie się sprzedaż niewielkich ilości detalicznych przeznaczonych na naprawy, remonty itp.

§ 5. Odbiorcy pozarynkowi przy wyborze oraz zakupie materiałów budowlanych powinni być traktowani na równi z konsumentami indywidualnymi i nie korzystają z dodatkowych uprawnień (tj. pierwszeństwa przy zakupie, rezerwowania towarów).

§ 6. Sprzedaż dla odbiorców pozarynkowych materiałów budowlanych prowadzi placówka handlu miejskiego (składy opałów i materiałów budowlanych) oraz placówki handlu wiejskiego podległe Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i inne placówki handlu detalicznego wyznaczone przez właściwe do spraw handlu organy prezydiów rad narodowych.

§ 7. 1. W handlowej sieci detalicznej mogą zaopatrywać się w materiały budowlane z pominięciem warunków wymienionych w § 3 ust. 2 i § 4:

- 1) rolnicze spółdzielnie produkcyjne,
- 2) kółka rolnicze, lecz wyłącznie w materiały budowlane przeznaczone na prace wykonywane systemem gospodarczym dla:
  - a) indywidualnych rolników,
  - b) potrzeb własnych.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy spółdzielni usługowo-wytwórczych kółek rolniczych.

§ 8. Zakupu materiałów budowlanych z puli rynkowej określonej limitami dla odbiorców pozarynkowych mogą dokonywać w pierwszej kolejności ci odbiorcy pozarynkowi, którzy nie są zaopatrywani za pośrednictwem swoich jednostek z puli zaopatrzenia materiałowego (centralnego lub terenowego).

§ 9. Wykaz materiałów budowlanych objętych limitowaną sprzedażą i maksymalny limit sprzedaży pozarynkowej dla poszczególnych województw ustala Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 10. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w zależności od sytuacji rynkowej województwa może obniżyć ustalone limity sprzedaży pozarynkowej materiałów budowlanych z puli rynkowej.

2. Wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) dokonują rozdziału przysługujących dla województwa limitów między poszczególne powiaty (miasta stanowiące powiaty) w wysokościach zróżnicowanych w porozumieniu z wojewódzkimi organizacjami handlu detalicznego. O dokonanych podziale limitów powiadamiają one prezydium powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty).

3. Właściwe do spraw handlu organy prezydiów powiatowych rad narodowych dokonują rozdziału przysługujących dla powiatu limitów materiałów budowlanych między poszczególne gromady, osiedla i miasta nie stanowiące powiatów w wysokościach zróżnicowanych, w porozumieniu z powiatowymi organizacjami handlu. O dokonanych podziale limitów powiadamiają one prezydium gromadzkich, osiedlowych i miejskich rad narodowych.

4. Wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych, o których mowa w ust. 2, obowiązane są jednocześnie zawiadamiać o ustalonych limitach właściwe organy kontroli dla umożliwienia prowadzenia systematycznej kontroli ich przestrzegania.

5. Ilości materiałów budowlanych przypadające dla poszczególnych powiatów i miast stanowiących powiaty nie

mogą w sumie przekraczać ilości materiałów budowlanych określonych maksymalnymi limitami dla danego województwa.

§ 11. Sprzedaż odbiorcom pozarynkowym materiałów budowlanych w ramach limitów odbywa się na podstawie składanych przez nich zamówień na drukach powszechnego użytku i tylko w razie niemożności nabycia tych materiałów z puli zaopatrzeniowej we właściwej wojewódzkiej centrali materiałów budowlanych lub innej jednostce zbytu. Fakt niemożności nabycia materiałów budowlanych w tych jednostkach powinien być przez nie potwierdzony na zamówieniu. Potwierdzenie odmowy nie obowiązuje odbiorców wymienionych w § 3 ust. 3.

§ 12. 1. Placówki handlu detalicznego prowadzące sprzedaż odbiorcom pozarynkowym wystawiają na sprzedane materiały budowlane rachunki na drukach powszechnego użytku.

2. Odbiorca otrzymuje oryginał rachunku; jedną kopię rachunku placówka handlu detalicznego przekazuje przedsiębiorstwu handlowemu, a drugą zachowuje w kopiale rachunków.

3. Formularze rachunków dostarczanych placówkom handlu detalicznego przez przedsiębiorstwa powinny być ponumerowane.

§ 13. Placówki handlu detalicznego dokonujące sprzedaży materiałów budowlanych prowadzą na podstawie kopii rachunków rejestr sprzedaży pozarynkowej, zawierający następujące dane:

- 1) liczbę porządkową, datę rachunku oraz nazwę i adres odbiorcy,
- 2) ilość sprzedanych materiałów budowlanych limitowanych z podziałem na asortymenty i w jednostkach miar przyjętych w sprawozdawczości Głównego Urzędu Statystycznego,
- 3) narastającą ilość sprzedaży pozarynkowej od początku miesiąca i kwartału.

§ 14. W celu wzmocnienia kontroli prawidłowości pozarynkowej sprzedaży materiałów budowlanych z puli rynkowej zobowiązuje się:

- 1) zarządy gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i jednostki miejskiego handlu detalicznego do comiesięcznej analizy pozarynkowej sprzedaży materiałów budowlanych i — w razie stwierdzenia nieprawidłowości — do wyciągania odpowiednich wniosków,
- 2) jednostki bezpośrednio nadrzędne nad organizacjami handlu detalicznego do podejmowania środków przeciwdziałających nieuzasadnionym przekroczeniom limitów w oparciu o obowiązującą sprawozdawczość i wyrynkową kontrolę.

§ 15. Właściwe do spraw handlu organy prezydiów powiatowych (miast stanowiących powiaty) i wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych w oparciu o sprawozdawczość dokonują raz na kwartał oceny kształtowania się sprzedaży pozarynkowej materiałów budowlanych i prawidłowości stosowania niniejszego zarządzenia przez przedsiębiorstwa handlowe.

§ 16. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 31 sierpnia 1966 r. w sprawie pozarynkowej sprzedaży artykułów jednostkom gospodarki społecznej i organizacjom społecznym przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 46, poz. 232) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 po wyrazach „ustala Minister Handlu Wewnętrznego” skreśla się wyrazy „z tym, że listę limitowanych materiałów budowlanych Minister Handlu Wewnętrznego ustala w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”,
- 2) w § 12 po wyrazie „handlowej” skreśla się wyrazy „materiały budowlane i”,

- 3) w § 13 ust. 1 skreśla się zdanie drugie,
  - 4) dodaje się § 16a w brzmieniu:
„§ 16a. Zarządzenie nie dotyczy sprzedaży materiałów budowlanych”.
- § 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,
Minister Handlu Wewnętrznego: w z. E. Kolodziej

115

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 22 marca 1969 r.

w sprawie wypieku, zużycia surowców do wypieku oraz wprowadzania do obrotu pieczywa piekarskiego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia nr 251 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1957 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień Prezesa Rady Ministrów (Monitor Polski Nr 98, poz. 570) oraz § 1 zarządzenia nr 249 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1960 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów dotyczących produkcji pieczywa (Monitor Polski Nr 94, poz. 419) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się na wypiek i wprowadzanie do obrotu pieczywa piekarskiego, którego rodzaje oraz proporcje ilościowe zużycia do ich wypieku surowców (receptury) i średnie krajowe wydajności wypieku podane są w załączniku do niniejszego zarządzenia, ogłoszonym z powołaniem się na niniejsze zarządzenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Handlu Wewnętrznego. Średnie krajowe wydajności wypieku podane w załączniku stanowią orientacyjne wskaźniki przy ustalaniu norm średniej wydajności wypieku pieczywa, o których mowa w § 2 ust. 1.

2. Zezwala się na wypiek oraz wprowadzenie do obrotu pieczywa piekarskiego regionalnego, odpowiadającego upodobaniom konsumentów na określonym terenie, pieczywa firmowego oraz pieczywa innego niż wymienione w ust. 1.

3. Rodzaje pieczywa określonego w ust. 2 i proporcje ilościowe zużycia do ich wypieku surowców (receptury) ustala Minister Handlu Wewnętrznego na wniosek:

- 1) wydziałów handlu przydzielonych wojewódzkich rad narodowych — dla pieczywa regionalnego i firmowego,
- 2) Ogólnokrajowego Zjednoczenia Przemysłu Piekarniczego — dla pieczywa innego.

4. Wypiek rodzajów pieczywa wymienionych w załączniku w części I pkt 6 (chleb żytni „razowy na miodzie”), 7 (chleb żytni jasny „mleczny”), 8 (chleb żytni razowy „litewski”) i 9 (chleb żytni razowy „wytrawny”), w części IV pkt 3 (chleb pszenny „lecytal wyborowy”), 5 (bułki i bułeczki delikatesowe wrocławskie) i 6 (struclę delikatesowe wrocławskie) oraz w części V pkt 5 (chleb turecki) może być prowadzony wyłącznie przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

5. Wydział handlu przydzielnicy wojewódzkiej rady narodowej może zezwolić na wypiek niektórych lub wszystkich wymienionych w ust. 4 rodzajów pieczywa przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej, jeżeli jest to konieczne dla pełnego zaopatrzenia rynku.

§ 2. 1. Normy średniej wydajności wypieku pieczywa ustalają:

- 1) dla przedsiębiorstw państwowego przemysłu piekarniczego — dyrektorzy tych przedsiębiorstw,
- 2) dla jednostek spółdzielczych — zarząd związku spółdzielni lub innej jednostki stopnia wojewódzkiego; zarząd może upoważnić niektóre ze zrzeszonych spółdzielni oraz podległych sobie jednostek organizacyjnych do ustalania dla swoich zakładów norm średniej wydajności wypieku pieczywa.

2. Ustalone przez organy wymienione w ust. 1 normy średniej wydajności wypieku pieczywa są podstawą do rozliczania osób majątkowo odpowiedzialnych za zużycie surowców do produkcji pieczywa.

3. Sposób ustalania norm średniej wydajności pieczywa określają:

- 1) dla przedsiębiorstw państwowego przemysłu piekarniczego — wytyczne Dyrektora Ogólnokrajowego Zjednoczenia Przemysłu Piekarniczego,
- 2) dla jednostek spółdzielczych — wytyczne właściwych centralnych związków spółdzielczych.

§ 3. 1. Dopuszcza się odchylenia od norm średniej wydajności wypieku pieczywa dla wszystkich rodzajów pieczywa w wysokości nie przekraczającej 1% poniżej tej normy.

2. Odchylenia powyżej norm średniej wydajności wypieku pieczywa nie mogą powodować obniżenia jakości pieczywa ani przekroczeń w jakimkolwiek wskaźniku normy przedmiotowej na dany rodzaj pieczywa.

§ 4. 1. Dopuszcza się dodatnie i ujemne odchylenia w zużyciu surowców pomocniczych w wysokości do 2% w stosunku do ogólnych ilości tych surowców, wyliczonych na podstawie receptur i norm średniej wydajności wypieku pieczywa.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy surowców pomocniczych, dla których receptury ustalają:

- 1) dolną i górną granicę zużycia (np. drożdży, soli); zużycie tych surowców musi się mieścić w granicach obliczonych na podstawie receptur i norm średniej wydajności wypieku pieczywa,
- 2) górną granicę zużycia (np. otrębów, mąki ziemniaczanej, nasion).

§ 5. 1. Jeżeli nie występuje ogólny niedobór mąki po uwzględnieniu odchylenia od norm średniej wydajności podanych w § 3 ust. 1, dopuszcza się odchylenia dodatnie i ujemne w zużyciu poszczególnych typów mąki (tzw. „przerzuty”) nie przekraczające 2% dla każdego typu.

2. Zakres i warunki stosowania wyrównań ilościowych z tytułu przerzutów określają:

- 1) dla przedsiębiorstw państwowego przemysłu piekarniczego — wytyczne Dyrektora Ogólnokrajowego Zjednoczenia Przemysłu Piekarniczego,
- 2) dla jednostek spółdzielczych — wytyczne właściwych centralnych związków spółdzielczych.

§ 6. Jednostki gospodarki nie uspołecznionej prowadzące piekarnie obowiązane są do prowadzenia ksiąg wypieku pieczywa i obrotu pieczywem według wzoru ustalonego przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 września 1965 r. w sprawie wypieku, zużycia surowców do produkcji oraz dopuszczenia do obrotu pieczywa piekarskiego (Monitor Polski z 1965 r. Nr 52, poz. 273 i z 1966 r. Nr 47, poz. 235).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder